

[Finansministeren.]

for, og hvorefter vi nu skulle bevæge os ind i en egentlig depression.

Det diskuteres meget, om dette er tilfældet i USA, og der er mange, der har den opfattelse, at der ikke er tale om et helt almindeligt tilbageslag af den karakter, som vi så det i årene 1949-50 og 1953-54. Indtil dato har nedgangen i produktionen og stigningen i arbejdsløsheden nu ikke været så meget større end dengang, men jeg skal indrømme, at der er forskellige tegn på, at disse bevægelser måske bliver noget større denne gang. Derimod er der endnu ingen, der har villet slå fast, at USA er på vej ind i en dyb depression, og det er her, betænelighederne må foreligge ved alt for hurtigt at skifte økonomisk politik herhjemme. Viser det sig, at der bliver tale om et tilbageslag af nogenlunde samme omfang som tidligere, må vi forvente inden for et tidsrum af 6-8 måneder, at det begynder at gå opad igen, og tager vi derfor nu i et par måneder en forkert beslutning i vor økonomiske politik, kan vi risikere på det tidspunkt, hvor det i USA begynder at gå opad igen, at virkningerne af den forkerte økonomiske politik vil vise sig herhjemme og føre os ud i situationer, som vi kender særdeles vel, og som jeg derfor ikke behøver at karakterisere nærmere.

Nu er det jo ikke alene et spørgsmål om, hvordan den økonomiske konjunktur udvikler sig i Amerika, men også hvordan den påvirker vore forhold i Vesteuropa, og hvorledes konjunkturerne i øvrigt i Vesteuropa påvirker konjunkturerne her i landet. Jeg mener, at selv om der er tendenser til nedgang i Amerika, noget større end før, er der også en del, som tyder på, at virkningerne til Vesteuropa er lidt mindre, end de har været før. Der er stadig en ganske betydelig aktivitet, måske ikke så stærk som for et halvt år siden, men alligevel en ganske betydelig aktivitet i de vesteuropæiske lande, vi handler med.

Vi ser da også, at selv om vor eksport — og jeg ser her bort fra de særlige forhold,

der gør sig gældende for smøreksporsten — støder på stigende vanskeligheder, har den hidtil været opretholdt ganske godt, og derfor er det også for mig et spørgsmål, om tiden virkelig er inde til at foretage en sådan kovending, som det ærede medlem ønsker vi skal foretage. Intet enkelt menneske kan nå til en endelig opfattelse her, og det er nødvendigt at diskutere dette nærmere i udvalget.

Selv om man når til den opfattelse, at vor økonomiske politik måske ikke ligefrem skulle vende omkring, men blot lempes noget, er det ikke givet, at man derfor netop skulle ophøre at opkræve stabiliseringslånet. Jeg kan sige det på en anden måde: hvis man har den opfattelse, det ærede medlem øjensynlig har, af den økonomiske udvikling, var det vel nok rimeligere at gå længere i retning af at nedsætte skatter eller andre ting, der kraftigere ville stimulere forbruget, end at ophøre med stabiliseringslånet. Man kan også spørge, hvor den politiske begrundelse ligger for at vælge stabiliseringslånet fremfor disse andre ting. Jeg mener ikke, man skal gå den vej, men hvis man skulle nå til den fælles opfattelse nu eller senere, må man da begynde at diskutere, hvad det er, man så skal gøre, men det er ikke givet, blot fordi oppositionen har valgt stabiliseringslånet som prægelknabe, at det er det, der skal ophæves.

Til slut skal jeg, som jeg nævnte indledningsvis, udtrykke min glæde over at oppositionen har sat sig som mål at ville medvirke til sammen med regeringen at stimulere den økonomiske aktivitet i den forstand, at vi kan få en højere beskæftigelse; det er et meget væsentligt punkt. Det har altid været det for socialdemokratiet, og jeg tror også, jeg kan sige på den samlede regerings vegne, at vi meget gerne vil bidrage til de forholdsregler, der kan træffes for at øge beskæftigelsen i samfundet, og kan forhandlingerne i et kommende udvalg medføre, at vi kan nå til enighed om at gennemføre forholdsregler, der er afpasset efter den nuværende økonomiske situa-